

jeg erkjender, at det er forffjelligt fra hint. Jeg tror ikke, at det paa dette Sagens Stadium er ønskeligt eller nødvendigt at gjenoptage den hele Debat derom; hvad der dengang blev sagt, vil være i frisk Erindring og vil i alt Fald være kjendt af Thingets Medlemmer. Jeg anser det saameget mindre nødvendigt, som jeg har den Tro, at det høie Thing i ethvert Tilfælde ikke vil negte, ogsaa dette Forslag den modnere Overveelse, som det efter min Formening egner sig til, i alt Fald i ikke ringere Grad, end det Forslag om 50-aarige Forpagtninger, som for saa Dage siden blev henvist til et Udvalg. Der vil jo saa paa et senere Stadium blive tilstrækkelig Leilighed til at undersøgte disse Spørgsmaal en nøiere Prøvelse, hvis det skulde være fornødent. — Jeg tror her ved første Behandling at kunne indskrænke mig til, hvad jeg her har sagt, idet jeg blot skal bemærke, at jeg fra mit Standpunkt ikke finder nogen Anledning til at rette nogen ganske bestemt Modstand mod, at dette Forslag undergives Drøftelse i et Udvalg.

Breinholt: Uagtet jeg meget vel indser, at det neppe vil lykkes mig at bringe noget Nyt frem i en Sag, der som denne saa ofte og saa grundig har været forhandlet baade her og andetsteds, tror jeg dog, at jeg i min Egenskab af nyvalgt Medlem ikke savner al Berettigelse til at kunne ønske at forklare det Standpunkt, som jeg mener at maatte indtage overfor Fæstespørgsmaalet i sin Helhed og specielt overfor den Løsning, som det her foreliggende Lovforslag antyder — ikke fordi jeg tillægger mig eller min personlige Indflydelse nogensomhelst Betydning i denne Sag, tværtimod, men fordi min Stilling til Sagen som nyvalgt Medlem for en Kreds, hvor Fæstespørgsmaalet overhovedet kun har spillet en Rolle ved sine uheldige indirekte Tilbagevirkninger, mulig turde give et Bink om den Stemning, der i denne Sag hersker blandt en talrig Klasse af Medborgere, en Klasse af Medborgere, der lide under mange af de Ulemper, som dette Spørgsmaal idelig fremfalder, idet det forhindrer en Samvirken i andre Retninger

mellem Mænd, der ellers vilde kunne arbejde sammen henimod eet Maal. Dette Synspunkt er min eneste Undskyldning for, at jeg drifter mig til at tage Ordet i en Sag, til hvis Drøftelse Ingen bedre end jeg føler, hvormeget der mangler mig i den fornødne Sagskundskab og Erfaring. — For mig stiller Sagen sig forst og fremmest saaledes, at, hvor berettiget og naturlig, ja, jeg kan gjerne sige, hvor nødvendig end denne Brugsform: Forfæstningen i sin Tid kan have været og — for at være ganske retfærdig — maaske den Dag idag paa enkelte Steder endnu kan være, saa finder jeg dog, at Tiden til at løse dette Forhold nu maa være kommen og er kommen. Det kan jo dog ikke negtes, at der stadig fremkaldes en Agitation over dette Spørgsmaal i hele Landet, der virker meget forstyrrende ind paa Omraader, hvor dette Spørgsmaal aldeles ikke har eller bør have nogen berettiget Indflydelse, og jeg maa derfor tilstaa, at, naar et høitæret og sagkyndigt Medlem har benyttet det private Initiativ til her at indbringe et Lovforslag, der skulde indeholde en endelig og afgjørende Løsning af dette Spørgsmaal, saa har allerede Behøvelsen deraf vaakt min udelte Interesse, og efter at jeg er bleven bekendt med Forslagets Indbringelse, er denne Interesse saalidt svækket, at jeg ikke tager i Betænkning at udtale saavel min Glæde over Forslaget som min Tak til den ærede Forslagsstiller for dets Fremkomst, idet jeg ikke skjønner rettere, end at det indeholder et Grundlag for Spørgsmaalets Løsning, der er saa billigt og moderat og efter menneskelig Forstand saa retfærdigt i dette vanskelige Punkt, som man vel kan tænke sig. Jeg skal derfor opfordre det ærede Thing til at stemme for Sagens videre Fremme og for dens Henvisning til et Udvalg, idet jeg dog med Hensyn til dette Udvalg skal overlade til andre Medlemmer, der ere mere kyndige i og fortrolige med den praktiske Forretningssgang, at bestemme, om Sagen skal henvises til et særligt Udvalg, eller om den skal henvises til det Udvalg, der allerede er nedsat om Forpagtningsslovforslaget.